

academy and seminary greatly exceeds what could get seminarians at the time of the domination of state atheism. This is caused by the fall of the "Iron Curtain", which allowed free access to the world of theological thought, and flourishing their theological studies in Ukrainian theological academy and seminary.

In this article the author gives a comparison of secular and spiritual education that exists in Ukraine, analyzes the advantages and disadvantages of each. In particular, highlighted the necessity to keep existing in Ukraine is a clear separation of the spiritual and secular education, but offered this field of education mutually enriches each other. This process of mutual enrichment should occur naturally non-coercive way: by understanding and recognition of certain advantages that exist in different educational systems of secular and spiritual.

The author defined a number of recommendations concerning the interaction of the state (secular) and spiritual (religious) education; he highlighted the trends of the development in the context of the church-state relations in the present. In particular, the article provides suggestions on procedures for the recognition of diplomas spiritual institutions of higher education by the Ministry of Education and Science of Ukraine by introducing into the curriculum of educational institutions such compulsory public education component. This component can serve as the one minimal but sufficient condition that, on the one hand, will consider certificates that give spiritual (religious) institutions of higher education, so as to meet state standards, on the other hand, minimizes the interference of state bodies in activity of church schools, and consequently, the activity of the Church.

Key words: state atheism, religion, church, spirituality, religious education, religious Study.

УДК 304.44:061.213

Мартинюк Ольга Миколаївна
аспірантка

СПАДКОЄМНІСТЬ КУЛЬТУР ЯК МЕХАНІЗМ ТРАНСФОРМАЦІЇ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ МОЛОДІ

У статті розглянуто проблеми вивчення трансформації ціннісного ядра культури в контексті спадкоємності культур. Досліджено механізми спадкоємності культури, зокрема процеси соціалізації та інкультурації молоді. Проаналізовано вплив сучасної соціокультурної дійсності на активізацію інноваційних, креативних можливостей (потенцій) молоді. З'ясовано засадничі чинники історичної невідповідності старшого покоління стрімко мінливій соціокультурній дійсності. Досліджено особливості взаємовпливу літніх за віком і молодіжних субкультур та аргументовано ймовірні параметри подальшого співрозвитку.

Ключові слова: спадкоємність культур, ціннісні орієнтації, молодь, молодіжні субкультури.

Масштабність і глибинність трансформацій, які відбуваються в Україні є засадним чинником для вивчення питання щодо спрямованості цього процесу та ймовірних векторів розвитку щодо з'ясування специфіки трансформації та, відповідно, очікуваних результатів. Підґрунтям для вивчення цих питань слугує аналіз стану найбільш динамічних соціальних груп – молодіжних субкультур.

Субкультура – це унікальна сфера культури, особливе цілісне утворення всередині пануючої культури, яке виокремлюється власною системою цінностей, звичаїв, норм, традицій [3, 259; 9, 577]. Наявність молодіжних субкультур створює передумови виникнення та механізми реалізації соціальних перетворень. Оскільки саме в середовищі молодіжних субкультур формується новий тип особистості, який домінуватиме і розвиватиметься в майбутньому, дослідження молоді як вікового суспільного прошарку дозволить з високою ймовірністю прогнозувати аксіологічні параметри майбутнього всього суспільства [2].

Множинність різноманітних тенденцій соціальних процесів не тільки об'єктивно впливає на характер молодіжної свідомості, а й слугує передумовою виникнення, формування та функціонування нових стереотипів, стилів життя, ціннісних орієнтацій, потреб та схильностей молоді. В ситуації швидких перетворень, в умовах невизначеності та крижкості сучасних реалій виникають нові молодіжні субкультури, які транслюють акумульовані цінності як своєрідний захисний механізм.

Багато дослідників (соціологів, культурологів, філософів, політиків, письменників) присвячували свої праці проблемам зв'язку поколінь та їх участі в історії культури, серед яких праці М. Вебера, К. Девіса, Е. Дюркгейма, Е. Еріксона, В. Крауса, К. Манхейма, Р. Мертона, М. Мід, Х. Ортегі-і-Гассета, Т. Парсонса, Ч. Рейча, Т. Роззака, Л. Фойера, Е. Фромма, а також сучасних дослідників Н. Аксютенко, Є. Белкової, Б. Беляєвої, Є. Бреєвої, С. Іконнікової, О. Касаткіна, О. Ларміна, С. Левікової, В. Лісовського, Л. Мальцева, М. Остапенко, О. Пашковської, З. Сікевича, А. Скорнякової, В. Ольшанського, С. Фріса, В. Чернишенка, А. Чечевої, Л. Шабанова, Т. Шеметової, Т. Щепанської.

Різнманітним аспектам молодіжного середовища також присвячені праці сучасних українських дослідників П. Артьомова, О. Асєєвої, Я. Балановського, О. Бартків, М. Баяновської, О. Бень, І. Белецької, О. Білецької, В. Білогур, М. Бліхар, Р. Боднар, О. Божок, Т. Бондар, Ю. Бусел, О. Бутиліної, Б. Буяк, Є. Васильчука, Д. Виговського, К. Гайдукевича, Н. Головань, В. Головенько, С. Денисова, М. Дідух, Н. Долгої, Д. Дроздовського, Т. Жалко, Л. Завацької, С. Кіріної, Л. Кияшка, Я. Левчук, Ю. Лисен-

ко, Т. Медіної, В. Міхєєвої, Н. Міщенко, М. Мовчан, І. Морозова, О. Науменко, В. Олексюка, В. Орлова, І. Осадчого, Л. Павлішевської, Т. Перглера, К. Петровської, Л. Пилипенко, М. Підлісного, О. Поріцької, І. Посохова, І. Приходько, В. Радзієвського, С.Савченко, Н. Середяк, В. Стеблецького, І. Суворової, Ю. Сугрорової, В. Харченко, С. Чернетої, О. Чернецького, І. Шапошникової та ін..

Незважаючи на наявність різноманітних досліджень вікової проблематики, підходи до розуміння статусу, ролі та функцій молодіжного середовища маловивчені, хоча молодь є важливим суб'єктом дослідження з огляду на формування наступних поколінь, постаючи своєрідним проектом майбутнього суспільства. Відтак актуальність теми дослідження трансформації ціннісних орієнтацій зумовлена необхідністю осмислення механізму спадкоємності культури та трансформації ціннісного ядра культури в умовах сучасної соціокультурної дійсності.

Мета статті – розкрити сутність та особливості трансформації ціннісних орієнтацій в молодіжному середовищі в контексті спадкоємності культур.

Завдання дослідження – визначити механізми спадкоємності культури та їх вплив на формування ціннісних орієнтацій сучасної молоді.

Змістовний аналіз специфічних соціальних рис молоді було надано німецьким філософом і соціологом Карлом Манхеймом (1893–1947). На період переходу до зрілості молодь, занурюючись в суспільне життя, в сучасному суспільстві вперше стикається з хаосом антагоністичних оцінок. Підводячи підсумки, К. Манхейм стверджує, що сутністю молоді є потенція, що за своєю якістю не є прогресивною чи консервативною, яка готова до будь-якого починання [6, 444–445].

Соціокультурні дослідження, аналізуючи міжвікове спілкування в соціумі, засадним чинником стабілізації ціннісних орієнтацій культури вважають присутність і вплив літніх за типом субкультур, як консолідуючого фактору. У той же час, із зростанням соціальної ролі і активності молоді в соціокультурній дійсності спостерігається конфліктність та непримиренність життєвих позицій міжвікових субкультур [3, 451; 9, 286].

Фрагментарне розшарування суспільства на субкультури постає чинником прискореної трансформації ціннісного ядра культури. Підґрунтя цінностей, які існували в минулому, швидко зникає. Так, за останні роки виросло нове покоління, якому не знайомі більшість ідеологічних гасел, ритуалів, традицій минулого.

Відмінною особливістю сьогодні є прискорення темпу перетворень, за яких минулий досвід постає спогадами та втрачає своє значення для сьогоденного життя молодого покоління. Прогнозуючи те, що на початку XXI ст. "психологічно нормальні люди опиняться в різкому конфлікті з майбутнім" [11, 21], американський філософ і соціолог Е. Тоффлер змістовно прогнозував динаміку історичного розвитку та збільшення обсягу інформації в контексті заступання поколінь. Він прийшов до висновку, що за останні декілька десятиліть було створено приголомшливу кількість матеріальних благ, які ми користуємося сьогодні і яких не було раніше. Перетворення відбуваються в кожній розвинутій країні і торкаються всіх без винятку аспектів життєдіяльності людини [11, 26]. Наведені філософом розрахунки достатньо переконливо аргументують динамізм історичної спадкоємності культури, виявляють неймовірно великий обсяг культурної спадщини, накопиченої людством, протиставляючи традиції і новаторство.

Отже, притаманне новому поколінню, новим молодіжним субкультурам інакше сприйняття світу, інші цінності та цілі зумовлюють зсув життєвих орієнтирів, який активізує механізм трансформації ціннісного ядра культури.

При з'ясуванні вікової специфіки культур слід взяти до уваги типологію культур, розроблену класиком світової етнології та антропології Маргарет Мід. Як продовжувачка концепції етнопсихологічного напрямку в етнології США, представником якого були Р. Бенедикт та А. Кардінер, М. Мід досліджувала культуру як конфігурацію елементів, яка визначається системою тих ідеалів і цінностей, які панують у кожній конкретній культурі і визначають поведінку її носіїв. Типологічно протиставляючи переважаючі моделі поведінки в локальних неписьменних етнічних спільнотах і сучасних суспільствах, М. Мід ввела теоретичне уявлення про "постфігуративні", "кофігуративні" та "префігуративні" культури [7, 322].

Постфігуративний тип культури функціонує в тих соціумах, де суспільні перетворення розтягнуті в часі на стільки, що охоплюють декілька поколінь залишаючи їх незмінними. Оскільки минуле дорослих слугує майбутнім для кожного нового покоління, тобто дітям і онукам належить повторити життєвий шлях батьків і дідів майже незмінним, то проблема соціокультурного самовизначення юної особистості не виникає. Отже, життя людей похилого віку, як найбільш авторитетної соціальної групи, постає тим прикладом завершеного зразка життя, яким повинна прямувати молодь [7, 343]. Кофігуративний тип культури характерний для динамічно змінюваних суспільств, в яких традиції втратили свій колишній вплив, картина світу позбулася стабільності, господарсько-економічний устрій зазнає трансформацій, повсякденне життя змінюється під впливом інновацій (пристроїв житла, харчового раціону, моди на оформлення зовнішності, виховання та навчання дітей).

З середини XX ст. відбувається зародження абсолютно нового типу культури – префігуративного, "в якому дорослі вчать у своїх дітей, – відтворюючи час, в якому ми живемо". Це "період, новий для історії, коли молодь з її префігуративним схоплюванням ще невідомого майбутнього наділяється новими правами" [7, 322, 360]. Сутнісною ознакою префігуративних культур, які вже виникли і поширюються, на думку М. Мід, в майбутньому, стане розрив між поколіннями. Стрімкі суспільні зміни абсолютно зне-

цінять значимість зразків поведінки предків і сучасників для підростаючої молоді. Відкидаючи життєвий досвід батьків молодь формуватиме і транслюватиме свої нові цінності і цілі, впроваджуючи свою соціокультурну дійсність, не відтворюючи життєвих прагнень попереднього покоління.

Отже, реалії сьогодення надають змогу стверджувати, що найближче майбутнє молоді України відбуватиметься в стадії префігуративної, за визначенням М. Мід, культури, за якої соціально-економічні, політичні, культурні перетворення пришвидшаться, що призведе до втрати цінності і суттєвості досвіду попередніх поколінь для адекватної соціалізації та інкультурації молодого покоління. Такі процеси заважатимуть спадкоємності культури як механізму трансляції аксіологічних настанов, в таких умовах молоді доведеться самостійно формувати ціннісні орієнтації.

Але наступність поколінь створює безперервність в історії культури, сприяє наслідуванню культурної спадщини стимулюючи подальший прогнозований розвиток. Актуальність дослідження молодіжних субкультур як соціокультурного феномену зумовлена необхідністю осмислення ідентифікації молоді в стрімко мінливій реальності, що пов'язано з кризою культури та проекцією постмодерністських ідей у свідомості молодого покоління. Дослідження механізмів спадкоємності культурного досвіду вимагає з'ясування засадних чинників наслідування культури.

Поняття "інкультурація" було введено в науку американським культурантропологом, етнографом і філософом Мелвіллом Джином Херсковіцем. Його дослідження свідчать про те, що виховання і навчання молодого покоління є не тільки процесом соціалізації, а й інкультурації [13, 316].

В контексті соціалізації юний індивід інтегрується в людське суспільство, засвоюючи в дитячому віці загальнолюдський спосіб життєдіяльності, набуває досвіду виконання соціальних ролей. Водночас відбувається освоєння дитиною світорозуміння і поведінки, які притаманні носіям даної культури, відбувається процес заглиблення індивіда в культуру, оволодіння етнокультурним досвідом, засвоєння особливостей мислення і діяльності, моделей поведінки, які слугують основою культури. Таким чином, відбувається процес інкультурації. Відтак механізм наслідування культури ґрунтується на двох процесах: соціалізації та інкультурації. Обидва процеси співіснують, розвиваються одночасно й реалізуються в конкретно-історичній формі [4, 100-101; 7, 400].

Формування когнітивної, емоційної і поведінкової схожості зі своєю етнокультурною групою, усвідомлення власної відмінності від представників інших культур – це результат інкультурації молоді. Без процесу інкультурації, наголошує М. Херсковіц, людина не може існувати як член соціуму [13, 30]. Що ж слугує підґрунтям для виникнення нових ціннісних орієнтацій в соціумі?

В контексті вікової специфіки культури М. Херсковіц виділив два етапи: культуру дитинства і культуру зрілості. Освоєння мови, норм і цінностей рідної культури відбувається в дитинстві. Аналізуючи результати інкультурації, М. Херсковіц, як і М. Мід виділяє два вектори ймовірності засвоєння культури: 1) засвоєння повне або часткове; 2) незасвоєння культури [7, 322, 342].

Перший варіант засвоєння культури передбачає наявність відмінностей досвідів поколінь з подальшим розвитком взаємодій. Інші наслідки завершення інкультурації – невдача в засвоєнні культури – виявляється у вражаючій соціокультурній несхожості дітей на своїх батьків [7, 322, 342]. Отже, якщо інкультурація не відбулась повною мірою, в умовах невизначеності соціокультурної дійсності ціннісні орієнтації, норми моралі, стиль життя молодого покоління потерпають від трансформації, що зумовлює саморозвиток, який слугує одним з чинників реакційності і новаторства молодіжних субкультур.

Етап культурної зрілості, наголошує М. Херсковіц, збігається з періодом, коли процес інкультурації набуває переривчастого характеру, фіксуючись лише на окремих фрагментах життєвого досвіду індивіда. Відтак культурна зрілість настає в момент, коли індивід виконує роль вчителя і наставника для самого себе, формує власні орієнтири в соціокультурному просторі. Основними рисами культурної зрілості є творче, вибіркове ставлення до палітри можливостей, запропонованих культурою, прагнення до конструктивної дискусії та перетворень [13, 316].

Слід зазначити, що процес творення культури – це акт побудови нового. "Господарство є творча діяльність людини над природою; володіючи силами природи, вона творить з них, що забажає. Вона створює як би свій новий світ, нові блага, нові знання, нові почуття, нову красу, – вона творить культуру", – писав С. М. Булгаков розкриваючи сутність діяльності життєзабезпечення та життєутворення в своїй праці "Філософія господарства" [1, 155].

Для періоду зрілості характерний креативний тип інкультурації. Він має велику суспільну значущість, оскільки відкриває шлях культурним змінам і запобігає переростанню стабільності в застій. Завдяки творчій перетворюючій діяльності культурно зріла особистість не тільки відтворює звичайні, але і оновлює та розвиває нові, невідомі відносини, ідеали, цінності [10, 287-288].

Історична невідповідність субкультур старшого покоління мінливій дійсності сьогодення і креативності молодіжних субкультур охоплює великий діапазон: від соціально-економічного, політичного до культурно-побутового аспекту.

Однак, навіть зважаючи на важливість традицій, ігнорування нових тенденції, які виникають в кожній епосі, є чинником стримування динамізму історії. У нових реаліях досвід молодіжних субкультур радикально відрізняється від ціннісних поглядів старшого покоління. Молодь, як прогресивний прошарок суспільства [6, 444-446; 8, 95], безпосередньо створює нові життєві орієнтири, стиль поведінки, цінності, уявлення про успіх і сенс життя. Підставою новаторству слугує мала ефективність колишнього підходу до вирішення життєвих

проблем. З позиції наставників, батьки втрачаючи свою значущість залишаються лише зберігачами традицій. Спроби подолати, спростувати новітні тенденції культури з боку старшого покоління виявляються марними і неґрунтовними. Поступово відбувається процес зникнення колишньої культури, залишаються в минулому старі традиції і ритуали, змінюється весь устій життя. Забута культура втрачаючи свою цілісність, стає лише фрагментом нового життя, спогадом про минуле, в той час коли статус еталонної, стандартної групи суспільства набуває та субкультура, яка найбільш повноцінно втілює і транслює новий порядок життя.

Вивчаючи феномен поколінь, німецький філософ К. Мангейм аргументує його як один з головних чинників зародження та прискорення динаміки історичного розвитку [6, 444-446]. Іспанський філософ і культуролог Х. Ортега-і-Гассет бачить зміну покоління як пульсацію в історії суспільства, окреслюючи межі поєднання традицій і новаторства [8, 95]. Вікові субкультури, виконуючи інтегративну функцію, яка ґрунтується на загальних цінностях, об'єднують однолітків. Кожне покоління базується на досвіді попереднього, формується ним, роблячи згодом свій внесок в культурний, суспільний розвиток.

Субкультури старшого покоління впливають на субкультури молоді, формують традиційне ставлення до історичних подій і духовних цінностей минулого часу, викликають емоційну причетність і взаєморозуміння. Відносини взаємодії між поколіннями формуються в умовах відносної соціокультурної стабільності суспільства. Вміння розуміти, берегти, накопичувати, сприймати естетичну значущість культурних цінностей минулого – свідчення прогресу культури. Вся історія розвитку культури виявляється історією не тільки творення нового, а й розкриття старих культурних цінностей [5, 353].

Австрійський та британський філософ і соціолог К. Поппер, автор праці "Відкрите суспільство і його вороги", стверджував, що майбутнє – це не тільки продовження і трансформація минулого. Майбутнього ще не існує, отже, сьогоденне суспільство несе величезну відповідальність за формування можливого майбутнього, наступного історичного етапу, оскільки ми вже сьогодні в змозі докласти зусиль та закласти підґрунтя для подальшого розвитку, використовуючи накопичений досвід [9, 32-33, 95-96].

Культурна спадкоємність поколінь – основа історичного розвитку людства. Перспективою подальших розвідок сьогодні залишається окреслення основних контурів соціокультурної трансформації, аналізу її позитивних і негативних характеристик. Прогнозуючи ймовірний потенціал української молоді важливо проаналізувати можливості гармонійного співіснування цінностей минулого, сьогодення і майбутнього; взаємопроникнення старих і оновлених традицій, взаєморозуміння індивідуального і загальнолюдського; взаємодоповнення духовного та раціонального.

Отже, молодь – це досить масовий організований прошарок суспільства, який в силу свого віку, володіючи ресурсом майбутнього, постає традиційно соціальною активною частиною соціуму, а тому є потенційним джерелом соціальних перетворень та інновацій.

Література

1. Булгаков С. Н. Философия хозяйства / С. Н. Булгаков. – М.: Наука, 1990. – 412 с.
2. Глушкова О.М. Теоретические аспекты анализа субкультуры [Електронний ресурс] / О.М. Глушкова // Архитектон: известия вузов. – № 26. – Приложение. – 2009. – Режим доступа: http://archvuz.ru/2009_22/35.
3. Ерасов Б. С. Социальная культурология: Пособие для студентов высших учебных заведений / Б. С. Ерасов. – М.: Аспект Пресс, 2000. – 591 с.
4. Культурология: Учебник / Под ред. Ю.Н. Солонина, М.С. Кагана. – М.: Высшее образование, 2007. – 566 с.
5. Лихачев Д. С. Поэтика древнерусской литературы / Д. С. Лихачев. – М.: Наука, 1979. – 375 с.
6. Мангейм К. Диагноз нашего времени / К. Мангейм; [Пер. с нем. и англ. М. И. Левиной]. – М.: Юристъ, 1994. – 693 с.
7. Мид М. Культура и мир детства / Маргарет Мид. – М.: Наука, 1988. – 429 с.
8. Ортега-и-Гассет Х. Восстание масс / Хосе Ортега-и-Гассет. – М.: ООО "Издательство АСТ", 2002. – 506 с.
9. Поппер К. Открытое общество и его враги. Т. 1: Чары Платона. / Карл Поппер; [Пер. с англ. под ред. В. Н. Садовского] – М.: Феникс, Международный фонд "Культурная инициатива", 1992. – 448 с.
10. Теория культуры: Учебное пособие; под ред. С.Н.Иконниковой, В. П. Большакова – СПб.: Питер, 2008. – 592 с.
11. Тоффлер Э. Шок будущего / Элвин Тоффлер. – М.: ООО "Издательство АСТ", 2002. – 557 с.
12. Энциклопедия социологии / Сост. А.А.Грицанов, В.Л. Абушенко, Г. М. Евелькин, Г. Н. Соколова, О. В. Терещенко. – Мн.: Книжный Дом, 2003. – 1312 с.
13. Herskovits M. Cultural Anthropology / Herskovits M. – N.Y. Knopf, 1955. – 569 с.

References

1. Bulgakov S. N. Filosofija hozjajstva / S. N. Bulgakov. – M.: Nauka, 1990. – 412 s.
2. Glushkova O.M. Teoreticheskie aspekty analiza subkultury [Elektronnij resurs] / O.M. Glushkova // Arhitekton: izvestija vuzov. – № 26. – Prilozhenie. – 2009. – Rezhim dostupu: http://archvuz.ru/2009_22/35.
3. Erasov B. S. Social'naja kul'turologija: Posobie dlja studentov vysshih uchebnyh zavedenij. / B. S. Erasov – M.: Aspekt Press, 2000. – 591 s.
4. Kul'turologija: Uchebnik / Pod red. JU.N. Solonina, M.S. Kagana. – M.: Vysshee obrazovanie, 2007. – 566 s.
5. Lihachev D. S. Pojetika drevnerusskoj literatury / D. S. Lihachev. – M.: Nauka, 1979. – 375 s.
6. Manhejm K. Diaognz nashego vremeni / K. Manhejm; [Per. s nem. i angl. M. I. Levinoj] – M.: JUrist, 1994. – 693 s.
7. Mid M. Kul'tura i mir detstva / Margaret Mid – M.: "Nauka", 1988. – 429 s.

8. Ortega-i-Gasset H. Vosstanie mass / Hose Ortega-i-Gasset – M.: ООО "Izdatel'stvo ACT", 2002. – 506 s.
9. Popper K. Otkrytoe obshhestvo i ego vrugi. T. 1: Chary Platona. / Karl Popper; [Per. s angl. pod red. V. N. Sadovskogo] – M.: Feniks, Mezhdunarodnyj fond "Kul'turnaja iniciativa", 1992. – 448 s.
10. Teorija kul'tury: Uchebnoe posobie. / pod red. S.N.Ikonnikovej, V. P. Bol'shakova – SPb.: Piter, 2008. – 592 s.
11. Toffler E. Shok budushhego / Elvin Toffler – M.: ООО "Izdatel'stvo ACT", 2002. – 557 s.
12. Enciklopedija sociologii / Sost. A.A.Gricanov, V.L. Abushenko, G. M. Evel'kin, G. N. Sokolova, O. V. Tereshhenko. – Mn.: Knizhnyj Dom, 2003. – 1312 s.
13. Herskovits M. Cultural Anthropology / Herskovits – M N.Y. Knopf, 1955. – 569 s.

Мартынюк О.Н.

Преемственность культур как механизм трансформации ценностных ориентаций молодежи

В статье рассмотрены проблемы изучения трансформации ценностного ядра культуры в контексте преемственности культур. Исследованы механизмы преемственности культуры, а именно процессы социализации и инкультурации молодежи. Проанализировано влияние современной социокультурной действительности на активизацию инновационных, креативных возможностей (потенций) молодежи. Выявлены основные факторы исторического несоответствия старшего поколения стремительно меняющейся социокультурной действительности. Исследованы особенности взаимовлияния пожилых по возрасту и молодежных субкультур, а также аргументированы вероятные параметры дальнейшего соразвития.

Ключевые слова: преемственность культур, ценностные ориентации, молодежь, молодежные субкультуры.

Martyniuk O.

Continuity of cultures as a mechanism of transformation of value orientations of youth

The article is devoted to the nature and features of transformation of value orientations among young people in the context of continuity of cultures. The problem of the research is to determine the mechanisms of continuity of culture and their influence on the formation of value orientations of modern youth.

The article investigates the mechanisms of continuity of cultural experience and clarified the main factors of inheritance culture. Considered the problems of studying the transformation of valuable core of culture in the context of continuity of cultures. The mechanisms of continuity of culture, namely the processes of socialization and enculturation of youth. Analyzed the influence of modern social and cultural reality to intensify innovative, creative possibilities (potency) youth. Find out the main factors of the historical discrepancies seniors rapidly changing socio-cultural reality. The features of mutual influence of elderly and youth subcultures and argued further likely parameters of joint development.

The depth of the socio-cultural transformations in Ukraine is actually motivating factor to examine the direction of this process and the likely vectors of its development; determine the specificity of transformation and, respectively, expected results. Basis for the study of this issue is the analysis of the most dynamic social groups – youth subcultures.

Relevance of research of the transformation of value orientations is due necessity of comprehension mechanism continuity of culture and transformation of the valuable core culture. Problems of value orientations of modern youth is considered from the standpoint of understanding the process of identity in a rapidly changing reality, during the crisis of culture and projection postmodern ideas in the minds of the younger generation.

Embodying innovation and creativity, youth subculture has attracted the attention of researchers, as discussed in the context of future innovations initiator and main factor of transformations. Adequacy of Ukrainian youth public scale of social tasks can be elucidated in studies of its value orientations.

Putting innovation and creativity, youth subculture has attracted the attention of researchers, as seen in the context of future innovations initiator and main factor of change. Adequacy Ukrainian youth of scale social problems can be clarified in the study of values. In the new social and cultural realities experience of young people differ radically from the values of the older generation views. Youth subcultures, as a progressive social stratum, create directly new life guidance, pattern of behavior, values, idea of success and the meaning of life.

Attempts of the older generation overcome, to refute the latest trends of the culture are unavailing efforts and unfounded. Old culture disappears gradually. Old traditions and rituals become a thing of the past. Entire social order life changing. Forgotten culture, losing its integrity, is only a fragment of a new life. Instead, new generation embodies and transmits the new living arrangement most fully.

Thus, another world view, which is inherent of the new generation, the new youth subculture, other values and goals are cause displacement vital guideline, which activates the mechanism of transformation of values fundamentals of culture.

Key words: continuity of cultures, value orientations, youth, youth subcultures.